

týče onen peníz, jež soud uzná podle Šu 273 c. ř. s. za zabavitelný na základě ústního projednání. Podle usnesení okresního soudu ze dne 2. května 1924 povolena byla exekuce pro pohledávku na výživném v částce 1250 Kč, a jenom tuto částku měl žalobní návrh na mysli, tedy šlo o předmět sporu pozůstávající výhradně na penězích a nepřevyšující 2000 Kč. Tento skutečný stav nemohl býti změněn tím, že odvolací soud, ač k tomu nebyl oprávněn podle zákona, přece jenom učinil usnesení podle Šu 500, odstavec třetí c. ř. s., předmět rozepře ocenil »přes 2000 Kč«, což ovšem s hlediska Šu 500 odstavce třetí c. ř. s. není vlastně nijaké ocenění zákonité, neboť zákon vyžaduje uvedení určité a přesné číslce, nikoli pouze uvedení přibližného peníze. Dovolací soud k tomuto usnesení nemůže přihlížeti, neboť určování hodnoty předmětu rozepře není aktem libovůle odvolacího soudu, nýbrž může k němu dojiti jenom, když to dopouští zákon. Nemůže býti předpisu Šu 500 odstavec třetí c. ř. s. zneužíváno k tomu, by sporná věc, soudnictví třetí stolice odňatá, libovolným oceněním přece jen se dostávala k dovolacímu soudu. Z toho plyne, že dovolání je nepřípustné.

Čís. 4708.

Domohl-li se pronajímatel svolení k výpovědi, jest opodstatněn právní zájem (§ 228 c. ř. s.) nájemce na zjištění nájemního poměru, třebaš svolení k výpovědi bylo dáno pod podmínkou, že pronajímatel opatří nájemci náhradní byt, pronajímatel však dosud toho neučinil.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 195/25.)

Žalobci byla dána žalovaným se soudním svolením výpověď z bytu na Smíchově pod tou podmínkou, že mu žalovaný vyklidí byt v Praze. Žalobce měl vykliditi smíchovský byt do 14. února 1924, neučinil však toho, ježto byt žalovaného nebyl uprázdňen. Žalobě, již domáhal se žalobce určení, že nájemní poměr se žalovaným jest po právu, procesní soud první stolice vyhověl, odvolací soud žalobu zamítl. Nejvyšší soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a vrátil mu věc, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Odvolací soud upřel dovolatelově žalobě právní povahu žaloby podle Šu 228 c. ř. s. z toho důvodu, že podle jeho právního názoru dovolatel nemá právního zájmu, by jeho nájemní poměr ku žalovanému byl na jisto postaven, zejména když dovolatel ani netvrdil, že má zájem, by určení tohoto nájemního poměru stalo se co nejdříve, tedy bez odkladu. Dovolací soud nemůže sdíleti tohoto právního názoru soudu druhé stolice. Podle skutkového vyličení odvolacího soudu, shodného s dovolatelovým přednesem v řízení první stolice, má žalovaný proti dovolateli v rukou exekuční titul, podle kterého se mohl domáhati exekučního vy-

klizení dovolatelova z bytu, o který běží, neboť podle tohoto exekučního titulu byl dovolatel povinen byt svůj vykliditi do 14. února 1924 (§§ 573 poslední odstavec a 575 poslední odstavec c. ř. s.). Svolení k výpovědi vázáno bylo sice na podmínku, že žalovaný má současně pro dovolatele vykliditi a jemu odevzdati svůj dosavadní byt o jednom pokoji a kuchyni s příslušenstvím v Praze, ale tato skutečnost nemohla býti na závalu povolení exekuce nuceným vyklizením, neboť stačilo pouhé tvrzení žalovaného v exekučním návrhu, že náhradní byt je pro dovolatele skutečně připraven a exekuce na pouhé toto tvrzení musila býti povolena. Poněvadž za tohoto stavu v době, kdy dovolatel podal žalobu podle §u 228 c. ř. s., hrozila mu exekuce nuceným vyklizením, měl nepochybně právní zájem, by bylo najisto postaveno, že trvá dále nájemní smlouva ohledně jeho dosavadního bytu, a to, aby se tak stalo co nejdříve, neboť tím měly býti odvráceny účinky exekučního titulu, účinného po 14 dnů od 14. února 1924 počínaje (§ 575 poslední odstavec c. ř. s.). Toto všecko bylo obsaženo v dovolatelově přednesu žalobním, proto sluší odmítnouti mínění druhé stolice, že dovolatel ani netvrdil, že má zájem, by určení tohoto nájemního poměru stalo se co nejdříve, tedy bez odkladu.

Čís. 4709.

Zákon o ochraně nájemců ze dne 25. dubna 1924, čís. 85 sb. z. a n.

Nezáleží na tom (§ 6 zák.), po jakou dobu bydlel dědic v domě zůstavitelově, aniž na tom, zda se vzdal svého dřívějšího bytu, jen když nemá jiného bytu.

(Rozh. ze dne 18. února 1925, Rv I 229/25.)

Žalovaný Jindřich C. bydlel dříve v bytě své matky v domě žalobcově; odstěhoval se od ní v roce 1921 a bydlel jinde v podnájmu, teprve, když matka jeho se v září 1924 roznemohla a byla převezena do všeobecné nemocnice, na její vzkaz, by denně do jejího bytu docházel, tak činil, od 1. října 1924 v bytě matky bydlel a 3. října 1924 se také na policejním komisařství do bytu toho přihlásil. Po smrti matky žalovaného (zesnulé dne 6. října 1924) domáhal se žalobce na žalovaném vyklizení bytu. Procesní soud první stolice uznal podle žaloby, odvolací soud žalobu zamítl. Důvody: Ježto jest nesporno, že žalovaný jest jako syn zůstavitelky jejím zákonným dědicem, sám do bytu zůstavitelky se v říjnu 1924 přestěhoval a se dne 3. října 1924 do něho policejně přihlásil, odhlásiv svůj dosavadní byt v září 1924, jsou veškeré skutkové předpoklady §u 6 zákona splněny, ježto jest rovněž nesporno, že v době smrti nájemnice v jejím bytě bydlel, a zákon nevyžaduje, by se zůstavitelkou sdílel trvale její domácnost, jak první soudce mylně se domnívá. Nesprávným jest také náhled žalující strany, že zákon vyžaduje, aby dědic po delší dobu společnou domácnost se zůstavitelkou sdílel, což prý plyne ze slov zákona »by-